

を君に季節の桜を とこということ 想葉

ฆาตกรรม
ยามซากุระ
ผลิบาน

ฉบับ
ทดลองอ่าน

ผลงานระดับปรารถนาการัน
ของนวนิยายสืบสวน
ที่มียอดขายกว่า
1 ล้านเล่มในญี่ปุ่น

อุตาโนะ โฮโงะ
歌野晶午

ฉัตรขวัญ อดิษฐ์
แปล

Biblii

ພາຕກຣມຍາມຮາກຮະຟລີໃບ 葉桜の季節に君を想うということ

ອຸຕາໂນະ ໂຮໂງະ

ຈັຕຣບວຽງ ວຕິຄັຍ ແປລ

Bibli;

สารบัญ

การพบพาน	11
ศพที่ฟูยยะ เซ็ตลีโกะสะสม	83
พบกันอีกครั้ง	105
นักสืบยากูซ่า นารูเสะ มาซาโทะระ	137
คบกัน	221
ซิอะจัง	279
ดื่มน้ำผึ้งพระจันทร์	351
หลังจากฆ่าคู่ตาคะ ริวอิจิโร	387
แตกหักแล้วคืนดี	405
วิถีชีวิตของอันโด ชิโร	451
แตกหักครั้งรุนแรง	461
ความล้มเหลวของนารูเสะ มาซาโทะระในวัยยี่สิบปี	523
คำสัญญา	539
ภาคผนวก	556

รอบบริเวณเจียบสัจด์ แม้เมฆเคลื่อนไหวยตลอดเวลา แต่ใบของทิวต้นไม้กลับไม่สั่นส่ายตามแรงลม เสียงนกและเสียงแมลงก็ดังไม่หยุด

วงแสงของไฟฉายลอยอยู่ในความมืดมิด

เสียงขุดดินดังฉีก ๆ ท่ามกลางความเงียบงัน

เวลาขุดดินโยนไปข้างหลัง บางครั้งจะมีวัตถุที่แปลกประหลาดปะปนอยู่ในนั้นด้วย เหยี่ยวห้าเยน เหยี่ยวสิบเยน เหยี่ยวร้อยเยน พอเพ่งสายต้ายิ่งกว่าเดิมก็เห็นธนบัตรหนึ่งร้อยเยน และธนบัตรหนึ่งพันเยนด้วย แต่ชายคนนั้นไม่เหลียวแลของเหล่านั้น เอาแต่ตั้งหน้าตั้งตาขุดดินลูกเดียว

และแล้วปลายพลั่วก็กระแทกโดนบางสิ่ง เขาขยับตำแหน่งขุดเล็กน้อย ทว่าก็ยังเจอแรงต้านทานจากวัตถุแข็งดังก๊อ๊ก

เขาย่อตัวลงนั่งยอง ๆ ใช้สองมือโกยดินอ่อนนุ่ม สิ่งที่ยกขึ้นมาอย่างไ้ความระมัดระวังเพราะนึกว่าเป็นหินก้อนใหญ่ที่แท้คือหวักะโลกที่เนื้อหนังและเส้นผมหลุดหายหมดแล้ว

ชายคนนั้นร้องจ๊าก ล้มก้นจ้ำบ้ำ

วัตถุบางอย่างร่วงพรุจากเบ้าตาของหวักะโลก เหยี่ยวสิบเซน⁷ เหยี่ยวห้าสิบเซน เหยี่ยวหนึ่งเยน เหยี่ยวห้าเยน เหยี่ยวสิบเยน เหยี่ยวห้าสิบเยน เหยี่ยวหนึ่งร้อยเยน...

⁷ 1 เซน = 0.01 เยน เป็นเหยี่ยวที่เริ่มใช้ครั้งแรกเมื่อปี 1871

เขาโยนหัวกะโหลกทิ้ง แล้วหันกลับไปมองในท่าคลานสี่ขา
ดวงจันทร์กลมเผยโฉมบนท้องฟ้าไร้เมฆ แสงจันทร์สีขาว
ส่องหน้าเขา

วันเสาร์ที่ 10 สิงหาคม ผมตื่นตอนตีห้าเหมือนเคย ถึงจะเป็นวันหยุด แต่ผมไม่โง่เขลาขนาดจะนอนถึงเที่ยง

หลังจากทำกิจวัตรประจำวันอย่างกระฉับกระเฉงโดยเริ่มจากยืดกล้ามเนื้อเพื่อสลับความงัวเงีย ผมก็ใช้เวลาส่วนใหญ่ของช่วงเช้าไปกับการอ่านหนังสือ พอใกล้เที่ยงถึงเริ่มโกนหนวดหน้ากระຈกเงา ถ้าถามว่าทำไมโกนหนวดตอนเที่ยง ผมต้องเท้าความถึงโทรศัพท์ที่ได้รับเมื่อวานขึ้น

เมื่อคืนวันที่ 8 สิงหาคม หลังกลับจากमितสโกชิยุ ผมก็ดูถ่ายทอดสดการแข่งขันกีฬาแมตซ์กลางคืน ตอนนั้นเองที่โทรศัพท์มือถือดังขึ้น

มิตสึโกชิยูคือโรงอาบน้ำสาธารณะใกล้ห้องผม ไม่ได้
เกี่ยวข้องกับห้างสรรพสินค้ามิตสึโกชิแต่อย่างใด

ห้องดังกล่าวคือห้องหมายเลข 3 ของอะพาร์ตเมนต์
อิกริโซ ซึ่งเปรียบได้กับปราสาทของผมในย่านชิโรกาเนะ

ซีโรคานะโนที่นี้หมายถึงย่านซีโรคานะโนเขตมินาโตะ

ดูจากชื่อก็คงเดากันได้ว่าย่านนี้อยู่ติดกับชิโรกาเนไดอันเป็นที่ตั้งของพิตเนส ทว่าชิโรกาเนะและชิโรกาเนไดแตกต่างกันอย่างชัดเจน เช่นเดียวกับที่ฮอลส์วูดและเบเวอร์ลีฮิลส์ให้บรรยากาศแตกต่างกันคนละทิศละทางทั้งที่คั่นด้วยถนนสายเดียว

ผมขอแก้ความเข้าใจผิดอย่างหนึ่งที่เกิดขึ้นได้ง่ายเอาไว้ก่อน ชื่อ “ชิโรกาเนะ” และ “ชิโรกาเนได” ไม่มีเสียงขุนทั้งคู่ ฉะนั้นอันที่จริงคำว่า “ชิโรกานีส” ควรอ่านออกเสียงว่า “ชิโรกานีส” มากกว่า เอาเถอะ ถึงอย่างไรก็เป็นคำที่คิดขึ้นใหม่ วิพากษ์วิจารณ์ไปก็ไม่ได้อะไรขึ้นมา

ชิโรกาเนะมีเนินอยู่มุมหนึ่งทางฝั่งตะวันตกเฉียงใต้ซึ่งอยู่ติดกับชิโรกาเนได บริเวณนั้นมีย่านที่อยู่อาศัยหรูหราเช่นเดียวกับชิโรกาเนได ให้อารมณ์ของย่านที่พักอาศัยบนพื้นที่สูงซึ่งผู้ติดอยู่กันเต็มไปด้วยสีเขียวขจี มีเสียงนกและแมลงร้อง แค่ง่างเท้าก้าวเดียวเข้าสู่ถนนสายเล็กก็ไม่ได้ยินเสียงรถแล้ว หากไม่ใช้แว้มองเห็นรูปปองจีฮิลส์หรือหอคอยโตเกียวยู่ระหว่างบ้านเรือนที่ตั้งเรียงราย คงไม่มีใครคิดหรือกว่าละแวกนั้นอยู่ในเขตมินาโตะกรุงโตเกียว โรงเรียนหญิงล้วนเซชินของคุดากะ โอโกะก็ตั้งอยู่ที่บล็อกที่สิบบนเนินดังกล่าว

แต่พื้นที่ส่วนใหญ่ของชิโรกาเนะแผ่กว้างอยู่ที่เชิงเนินสิ่งที่ได้ยินในบริเวณนั้นจึงไม่ใช่เสียงร้องของนกป่า ทว่าเป็นเสียงแตรรถบรรทุกและเสียงโลหะจากเครื่องกลึงโลหะซึ่งควบคุม

ระบบด้วยคอมพิวเตอร์ ส่วนร้านรวงที่ตั้งอยู่เรียงรายก็ได้แก่ ร้านขายปลาที่ตะโกนเรียกลูกค้าไม่หยุดหย่อนว่าวันนี้ลดราคาพิเศษ ร้านโชบะที่ติดมานแขวนย้อมคราม และร้านอาหารตะวันตก สไต้ล้ญี่ปุ่นซึ่งในตู้โชว์มีตัวอย่างอาหารสีซิดจาง คนสัญจรและ จักรยานสวนผ่านกันแบบไหล่แทบชนกันตรงทางเดินแคบ หน้าร้านเหล่านั้ มัันคือย่านที่ให้อารมณ์แบบชิตามาจิ ซึ่งเป็น ย่านในพื้นที่ลุ่มที่ร้านค้าขนาดเล็ก โรงงานขนาดเล็ก และบ้าน ขนาดเล็กตั้งปะปนกันอย่างยุ่งเหยิง แม้แต่ในตรอกก็สัมผัสได้ถึง ลมหายใจของผู้คน

คนรวยอาศัยอยู่บนเนิน ชาวบ้านธรรมดาอาศัยอยู่บน พื้นที่ต่ำ นั้นคือการแบ่งแยกที่อยู่อาศัยตามปกติ หากอาศัยอยู่ บนพื้นที่ต่ำต้องกังวลเรื่องน้ำท่วม คนรวยจึงรีบจับจองพื้นที่ บนเนิน เหลือแต่พื้นที่ต่ำตกมาถึงชาวบ้านธรรมดา ชิโรกาณะ มีแม่น้ำฟูรุกาวะไหลผ่านด้วยยิ่งใหญ่ จู่ๆ ผมสร้างทำที่เป็น นักประวัติศาสตร์เสียดอย่างนั้น แต่ขอจบไว้เท่านี้

ห้องของผมที่ฮิการิโซตั้งอยู่บนชั้นสองของร้านที่เลิกกิจการ ไปแล้ว ชั้นล่างเคยเป็นร้านรับพิมพ์นามบัตรและฉลากสินค้าจนถึง ยุคฟองสบู่ ห้องของผมที่ฮิการิโซเป็นห้องแบบสตูดิโอ มีเนื้อที่ หกเสื่อซึ่งก็ไม่เกินสิบตารางเมตร ห้องน้ำกับชั้นวางรองเท้า ใช้พื้นที่ร่วมกัน อย่าว่าแต่ระบบถ่ายทอดโทรทัศน์ผ่านดาวเทียม แบบ BS หรือ CS เลย กระทั่งเสาอากาศสำหรับดูรายการ

โทรศัพท์ผ่านสัญญาณภาคพื้นดินยังไม่มีด้วยซ้ำ หน้าต่างเป็นหน้าต่างกรอบไม้ ระบบล็อกแบบชั้นสกรู ส่วนบานเลื่อนแบบทึบที่เอาไว้งันลมกันฝนก็ทำจากเหล็กชุบสังกะสี สรุปคือเป็นอะพาร์ตเมนต์ไม้โบราณแบบสมัยศตวรรษที่ยี่สิบ มีฝนรั่วเสียงจากข้างห้องก็เล็ดลอดมาได้ยิน แต่สิ่งที่มีเสน่ห์ดึงดูดคือค่าเช่าแค่สามหมื่นเยนทั้งที่ตั้งอยู่ฝั่งด้านในของรถไฟสายยามาโนเตะซึ่งเป็นย่านที่อสังหาริมทรัพย์ราคาแพง ทั้งสี่ห้องจึงเต็มหมดโดยมีผู้เช่าเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยที่มีความฝันและคนทำงานอิสระ เนื้อที่ภายในห้องกว้างกว่าแมนชั่นแบบห้องสตูดิโอทั่วไป ขอแค่ไม่สนใจภาพลักษณ์ ห้องที่ฮิการิโซก็คุ้มกว่าเห็น ๆ เรียกว่าเป็นอะไรที่จริงใจไม่สร้างภาพ

แน่นอนว่าพอไม่มีห้องอาบน้ำ ผมจึงต้องใช้บริการโรงอาบน้ำสาธารณะ ซึ่งก็คือมิตสึโกชิยุ ขณะนี้โรงอาบน้ำสาธารณะคิดหาทางอยู่รอดด้วยการเพิ่มสิ่งอำนวยความสะดวกสมัยใหม่เข้ามาคือชามอาบน้ำและอ่างจากุซซี่ แต่มิตสึโกชิยุเป็นโรงอาบน้ำสาธารณะที่ยังคงมีหน้าต่างเรียบง่ายสมเป็นอาคารที่สร้างมาเกือบเจ็ดสิบปี แกวชิโรกาเนะยังมีโรงอาบน้ำสาธารณะอีกแห่ง และเมื่อครึ่งปีก่อนเคยมีอีกสองแห่ง เท่านั้นคงเข้าใจกันแล้วว่าย่านนี้เป็นย่านสำหรับชาวบ้านธรรมดาмаกแค่ไหน อนึ่ง แกวชิโรกาเนะได้ไม่มีโรงอาบน้ำสาธารณะแม้แต่แห่งเดียว

เอาละ กลับมาที่เรื่องของวันที่ 8 สิงหาคม

หลังจากกลับจากมิตสึโกชิยุ ขณะที่ผมกำลังดื่มเบียร์พลาง
รับชมการแข่งขันเบสบอลระหว่างทีมเบย์สตาร์สกับทีมไจแอนท์ส
โทรศัพท์มือถือหมายเลขสองก็ดังขึ้น ผมมีโทรศัพท์มือถือสอง
เครื่องเพื่อแยกเรื่องงานกับเรื่องส่วนตัว แต่ซี้เกียจจำชื่อรุ่น เช่น
F6 หรือ N50 หรือ I โน่นนี่ จึงเรียกเครื่องที่ใช้มานานแล้วว่า
หมายเลข 1 และเครื่องที่ซื้อใหม่ว่าหมายเลข 2 แต่ทั้งหมด
มีแต่ชื่อแบบอักษรย่อ ไม่ยังมีชื่อรุ่นภาษาอังกฤษกันบ้างเลย
อยากบ่นผู้ให้บริการแต่ละรายเหลือเกินว่า หัดตั้งชื่อโทรศัพท์
มือถือให้มันเท่ๆ เหมือนรถยนต์บ้างสิ อย่างเช่นอัลเตซซาหรือ
โอดิสซีย์อะไรแบบนี้

หน้าจอโทรศัพท์มือถือหมายเลข 2 แสดงข้อความว่า
“ไม่ปรากฏหมายเลข” กรณีแบบนี้มักจะโทร.ผิดหรือไม่ก็โทร.มา
ขายของ พอคิดอย่างนี้ผมจึงรับสายแบบขอไปที นึกไม่ถึงว่า
คนที่โทร.มาคืออาซามิยะ ซากุระ

“ทำไม่รู้เบอร์นี่ละ”

ผมถามเป็นอันดับแรกด้วยความประหลาดใจ

“คุณบอกตอนอยู่ที่สถานีรถไฟงะคะ”

“อ๊ะ อย่างนี้เอง”

ตอนให้ปากคำที่สถานีอิโรโอะ เจ้าหน้าที่ถามชื่อกับข้อมูล
สำหรับติดต่อด้วย

“วันนี้ฉันโทร.มาเพราะอยากขอบคุณอย่างเป็นทางการค่ะ”

“อ้อ ขอบคุณที่อุตส่าห์โทร.มานะ”

“วันก่อนขอบคุณมากนะคะ”

“ไม่เป็นไรครับ”

“ทีนี้ฉันอยากจะไปขอบคุณอีกครั้ง”

“มาที่บ้านผมนะเหรอ”

“ค่ะ”

“เอ่อ ผมว่า...”

ผมกวาดตามองห้องที่คับแคบและสกปรก

“สะดวกไหมคะ สดสัปดาห์นี้ได้หรือเปล่า”

“ไม่ต้องมาขอบคุณหรอกครับ คุณอุตส่าห์โทร.หา เท่านั้น
ก็เพียงพอแล้ว”

“ไม่ได้หรอกค่ะ ไม่งั้นฉันจะไม่สบายใจ บอกตามตรง
ตอนนั้นฉันตั้งใจจะตายจริง ๆ ค่ะ”

“...”

“แต่ก็ไม่ได้ตาย ที่จริงฉันแค้นคุณนะ ตอนนั้นฉัน
อยากตายจริง ๆ ทุกวันมีแต่เรื่องให้ผมขึ้น ไม่มีทางไหนสบาย
ยิ่งกว่าความตายอีกแล้ว แต่ก็มีคนเข้ามาขวาง พอคิดว่านรก
คนเป็นกำลังรออยู่ ฉันก็สิ้นหวังจนแค้นคนที่เข้ามาขวาง แต่พอ
เวลาผ่านไป ฉันก็ใจเย็นลง เกิดความรู้สึกว่าอยากเริ่มต้นใหม่
ในเมื่อเคยทิ้งชีวิตมาครั้งหนึ่งแล้วก็ไม่กลัวอะไรอีกต่อไป จะ
ลองใช้ชีวิตอย่างบ้าระห่ำดูสักตั้ง ตอนนี้ฉันเต็มไปด้วยความรู้สึก

แบบนี้ และที่เปลี่ยนมามองไปข้างหน้าได้ก็เพราะคุณช่วยไว้
คุณมอบโอกาสให้ฉัน ฉะนั้นจึงอยากเจอและขอบคุณคุณ
ต่อหน้าให้ได้เลยคะ”

ชากระพูดรวจนเสียงหลง

“นั่นเอาจั รู้จักโรงแรมมียาโกะหรือเปล่า โรงแรมมียาโกะ
ที่อยู่แถวชิโรกาเนไค”

“ขอโทษคะ ฉันไม่เคยไปเลย”

“เป็นโรงแรมใหญ่นะ เห็นแล้วจะรู้ทันที เดินประมาณ
ห้านาทีจากรถไฟใต้ดินสถานีชิโรกาเนไค เราเจอกันในลานจ
ที่ชั้นหนึ่งของโรงแรมนั้นดีไหมครับ”

หลังนัดเจอกันช่วงเวลาบ่ายโมงของวันอาทิตย์ที่ 10
สิงหาคม พวกเรากัวางสาย

ผมหลับตาโดยยังกำโทรศัพท์มือถือไว้และอยู่ในท่านั้น
สักพัก แต่ก็ยังนึกหน้าอาซามิยะ ชากระไม่ออก จำได้ว่าเธอมี
หน้าตาแบบชาวญี่ปุ่นดั้งเดิม แต่จำไม่ได้ว่าองค์ประกอบบนใบหน้า
เป็นแบบใด แน่ใจแค่ว่าเธอไ้ผมดัดสีน้ำตาล หมายความว่า
ในขั้นนี้ความสนใจของผมที่มีต่ออาซามิยะ ชากระยังอยู่แค่
ระดับนั้น แต่ไม่ว่าอีกฝ่ายเป็นใคร ผมก็ไม่ได้รู้สึกแยที่เขาจะมา
แสดงความขอบคุณ จึงคิดว่าเจอกันสักหน้อยก็ได้

เอาละ มาถึงวันนัดแล้ว สรุปว่าผมโกนหนวดก่อนออก
จากบ้านด้วยเหตุผลนี้เอง

กระจกเงาสะท้อนให้เห็นภาพน้องสาวขยับตัวไปมาให้วุ่น
เมื่อเช้าเธอสวมเสื้อยืดตัวเดี๋ยวกว่าๆ เปลี่ยนมาใส่ชุดเดรสตั้งแต่
เมื่อใดไม่รู้

อายานะอายุน้อยกว่าผมสองปี หลังเรียนจบจากโรงเรียน
มัธยมปลายมีตะในสังกัดกรุงโตเกียวก็ทำงานเป็นสาวออฟฟิศ
แถวมารูโนอุจิ แต่ปัจจุบันว่างงาน เธอจะออกไปดูภาพยนตร์
แต่เช้า จากนั้นไปกินเค้กที่ร้านที่ต้องต่อคิว ไปเดิน ไปคาราโอเกะ
ไปว่ายน้ำ นอนกลางวัน ไปดูคอนเสิร์ต ไปปาร์ตี้จับคู่ ช่างสนุกสนาน
กับชีวิตเสียจริง ๆ

เราสองพี่น้องอาศัยพึ่งพากันอยู่ในมุมหนึ่งของเมืองหลวง
เหตุผลของน้องสาวคือปล่อยคนที่ทำอาหารไม่เป็นทิ้งไว้ไม่ได้หรอก
ส่วนเหตุผลของผมคือไม่อยากปล่อยให้ผู้หญิงอาศัยอยู่ตัวคนเดียว
พ่อแม่ของพวกเขาทยอยจากโลกนี้ไปเมื่อปีที่แล้ว พี่ชายคนโต
ยิ่งจากไปเร็วกว่านั้น เขาล่วงลับไปตั้งแต่ก่อนผมเข้าโรงเรียน
มัธยมปลายเสียอีก ด่วนลาโลกทั้งที่กำลังศึกษาอยู่ที่มหาวิทยาลัย
โตเกียว

อายานะจากภาพสะท้อนในกระจกมีผมสีทองดัดหยิก
ด้านข้างทำไฮไลต์สีแดงด้วย เธอสวมชุดเดรสพื้นแดงลาย
เถาไม้เลื้อยสีขาว บริเวณไหล่เป็นผ้าชีทรู

นาน ๆ ที่หัดแต่งตัวให้มันเรียบร้อยกว่านี้หน่อยสิ เดียว
คนเขาก็ดูถูกเอาหละ การแต่งตัวแบบที่อยากแต่งและการ

แต่งตัวให้เหมาะกับตัวเองเป็นคนละเรื่องกัน ป่านนี้แม่คงกำลัง
โอดครวญอยู่บนสวรรค์แน่แล้ว

ระหว่างผมเทศนาเธออยู่ในสมอง ความคิดคงส่งไปถึง
ทางโทรจิต ภาพน้องสาวในกระจกเงาจึงเคลื่อนเข้ามาใกล้จน
มาอยู่ข้างใบหน้าของผมในที่สุด

“ขออิมหน่อยนะ”

อายาโนะพูดจึงมาข้างผม

“ไม่ได้ เดียวพี่จะใช้”

ผมหันไปคว่ากุญแจรถทั้งที่มีมือเต็มไปด้วยฟอง

“เอ๋ โทะระจึงเดินทางแค่นีโตเดียวอยู่แล้วใช่ใหมล่ะ”

โทะระจึงที่ว่าคือผมเอง ผมชื่อนารูสะ มาซาโทะระ น้องสาว
จึงเรียกผมว่าโทะระจัง อนึ่ง พี่ชายคนโตที่จากโลกนี้ไปแล้วชื่อริวโงะ
และอายาโนะกับผมก็เรียกพี่ชายว่าริวจัง ริวหมายถึงมังกร กับ
โทะระที่หมายถึงเสือ...เข้าใจอยู่หรือกว่าทำไมอยากตั้งชื่อลูกด้วย
ชื่อสัตว์ที่ทรงอำนาจแบบนั้น แต่พ่อแม่คงจินตนาการไม่ถึงหรือ
ว่า มันกลายเป็นแรงกดดันหนักหน่วงต่อเจ้าของชื่อไก่แก้วแบบนั้น
แค่นั้น

“ก็ใช่ จันเธอจะไปไหนล่ะ”

“ไปหาเยอะ ไม่มีรถก็ไปไม่ได้”

“อีกแล้วอะ”

เยอะเป็นเพื่อนที่กำลังรักษาตัวอยู่ที่คาบสมุทรโบโซ

“อะไรเล่า ทำไมพูดแบบนั้น อย่างกับว่าการไปเยี่ยมเพื่อน เป็นเรื่องไม่ดีเลย”

ผมสงสัยนิดหน่อย เธออ้างว่าไปเยี่ยมเพื่อน แต่ที่จริง นัดเจอผู้ชายหรือเปล่า พอดคิดแล้วก็กังวล และทั้งที่คิดอย่างนั้น ผมกลับพาผู้หญิงวัยเดียวกับน้องสาวเข้าโรงแรมไม่น่าไว้วางใจ ผู้ชายอย่างผมนี่เกินเยียวยาจริง ๆ

“ไปกับโยโกะเถอะ”

ผมชักใช้ด้วยน้ำเสียงเหมือนพ่อ

“ก็ใช่นะสิ”

“งั้นวันนี้ก็เอารถโยโกะไปสิ”

โยโกะเป็นเพื่อนร่วมวงดนตรีของอายาโนะ สมัยที่สุขภาพ แข็งแรงดี ยาเอะก็ร่วมแสดงกับพวกเธอด้วย

“หนูไม่อยากนั่งเคอร์^๘”

“รถมินิก็ได้ต่างกันนี่ อีกร่าง เเคอร์สมัยนี้นั่งสบายกว่า อีกนะ”

“โยโกะขับรถหวาดเสียว หนูกลัวจนไม่กล้านั่ง”

“ฉันก็กลัวจนไม่กล้านั่งรถที่เธอขับเหมือนกัน”

“พูดมานาน่า”

^๘ รถยนต์สามหรือสี่ล้อขนาดเล็กที่มีเครื่องยนต์ไม่เกิน 660 ซีซี เป็นรถขนาดเล็กที่สุดในญี่ปุ่น

อายาโนะดันตัวผมออกจากหน้ากระจกเงา แล้วหยิบ
สเปรย์ระงับกลิ่นกายจากชั้นวางของมาฉีดใส่อกตัวเอง จากนั้น
ยกแขนซ้ายขึ้นสูง ๆ แล้วฉีดใส่รักแร้ด้วย

“จั้นเธอก็ขับรถของโยโกะลิ”

“หนูไม่อยากขับรถของคนอื่น”

“รถมินิก็เป็นรถของคนอื่นเหมือนกัน”

“อย่าพูดเรื่องหุยมหิมเลยนะ หนูก็จ่ายค่าน้ำมันให้ทุกที
นี่นา”

โทรศัพท์ที่ตั้งขึ้นในระหว่างที่พวกเราเถียงกันอยู่ ไม่ใช่
โทรศัพท์มือถือ แต่เป็นโทรศัพท์บ้านที่ทำสัญญากับบริษัท
เอ็นทีทีอัสต์

“รับสายสิ”

ผมชูมือที่เปื้อนครีมโกนหนวดขึ้นระดับไหล่ให้เธอดู
อายาโนะเดินหน้าบุดจากไป

“อ้าว ไม่ได้คุยกันนานเลย สบายดีเธอ อ่านหนังสือ
สอบเข้ามหาวิทยาลัยไปถึงไหนแล้ว ขอโทษนะที่พี่ชายเง่า
รบกวนเธอประจำ”

น้ำเสียงมีอัธยาศัยผิดปกติลอยมา ผมล้างมือล้างหน้า
อย่างว่องไว

“คุณเซริซาวะโทร.มา”

อายาโนะเดินกลับมายื่นกระบอโทรศัพท์ที่ให้อย่างเง่างอด

“นี่พี่ชายเง่าเอง มีอะไร”

ผมก็รับโทรศัพท์ด้วยเสียงไม่สบอารมณ์

“รุ่นพี่ ช่วยด้วย”

ปลายสายพูดเสียงหลงจนทิ่มแทงหู ผมยกกระบอก
โทรศัพท์ห่างจากหูเล็กน้อย

“เป็นอะไร วิดีโอโป๊ติดอยู่ในเครื่องหรือไง”

ผมถามคิโยชิแบบสัพยอก

“ช่วยด้วย โอ้จิงแย้แล้ว”

“คุณคุดากะนะเหรอ”

“ใช่ เป็นเรื่องร้ายแรง ช่วยด้วยเถอะ ผมขอร้อง”

“ใจเย็นก่อน เกิดอะไรขึ้นกับคุณคุดากะเธอ เรื่องร้ายแรง
ยังงัย”

“ใครจะมัวใจเย็นได้เล่า ฆ่า...ถูกฆ่าเชียวนะ”

5

หลังแวะรับสองคนที่หน้าสวนอนุสรณ์อาริซุงาวะโนะมียะ ผมก็
ขับรถมุ่งหน้าสู่ถนนไกเอ็นนิชิโดริ

“รุ่นพี่ ขอโทษที่ทำให้ลำบากนะครับ”

เซริซาวะ คิโยชิพนมมือ

“แล้วจะไปไหนดีล่ะ”

มาซาโทระ นารุสะ อดีตนักสืบเอกชนผู้มีคติประจำใจว่า
“จะทำมันให้หมดทุกอย่าง” ได้รับการว่าจ้างจากลูกค้า โอโตะ
ให้สืบหาความจริงเกี่ยวกับการเสียชีวิตของ
คนในครอบครัวของเธอจากอุบัติเหตุชนแล้วหนี
ว่าเหตุการณ์นี้มีส่วนพัวพันกับ “โฮไรคสับ”
องค์กรธุรกิจฉ้อฉลหรือไม่

ในเวลาเดียวกัน นารุสะได้ช่วยชีวิตอาชามิยะ ซากุระ
หญิงที่พยายามจะปลิดชีพตนเอง การพบกันโดยบังเอิญครั้งนั้น
ค่อยๆ เปลี่ยนเป็นความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งเกินคาด
แต่ยิ่งสืบลึกลงไป ความจริงเบื้องหลังคดีฉ้อโกงก็ยิ่งเผยด้านมืดที่ไม่มีใครล่วงรู้
เมื่อคดีฉ้อโกงเงินประกัน อุบัติเหตุชนแล้วหนี และความรัก
ค่อยๆ หลอมรวมเป็นเรื่องเดียวกัน ความจริงที่รออยู่ปลายทาง
จึงเกินกว่าที่ใครจะจินตนาการได้

นี่คือนวนิยายสืบสวนเข้มข้นที่ผสานปริศนา อาชญากรรม และความรักอย่างเหนือชั้น
พร้อมการหักมุมอันน่าตกตะลึงที่จะพลิกทุกความคาดหมาย
ผลงานระดับปรารถนาการ์ตูน ซึ่งคว้ารางวัลมาแล้วมากมาย

- รางวัล Japan Mystery Writers Association Award ครั้งที่ 57
- รางวัล Honkaku Mystery Award ครั้งที่ 4
- อันดับ 1 จาก Kono Mystery ga Sugoi! ปี 2004
- อันดับ 1 จาก Honkaku Mystery Best 10 ปี 2004

หมวดวรรณกรรมแปลร่วมสมัย

499 บาท

Biblio

Cover Design:
Nuchcha Praphin